

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

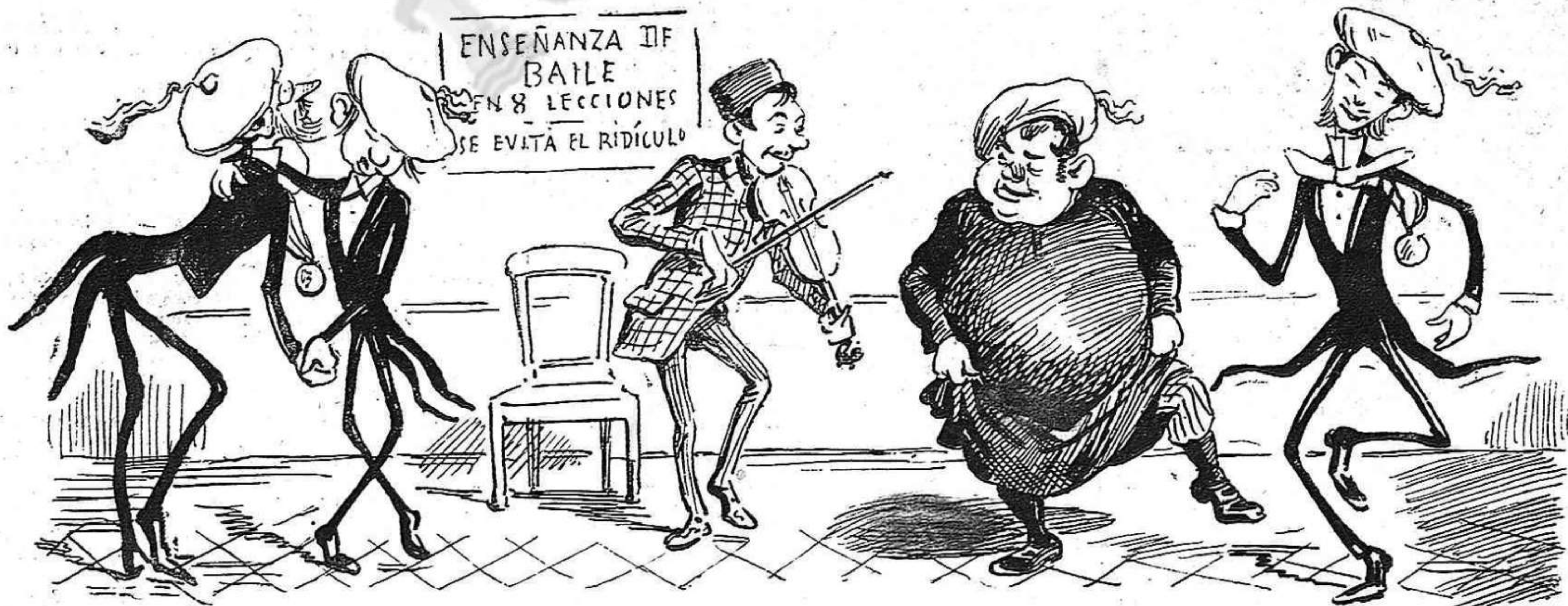
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

FESTAS CARLISTAS.—PER QUAN VINGA 'L MARQUÉS DE CERRALBO.

Ab motiu de la vetllada, ja molts s' están preparant.

Lo banquete ha de donarse dintre d' un local ben gran.

A horas d' ara tots s' ensajan — pèl dia que ballarán.

COP D' ULL POLÍTICH.

LEGÉIXINLO bè, aprènguinlo de memoria y no l' olvidin may més.

Me refereixo al article primer de la ley de sufragi universal, que diu aixís a la lletra:

«Son electors pera diputats a Corts tots los espanyols varons, majors de 25 anys, que s' trobin disfrutant plenament los seus drets civils y sigan vehins de un municipi, ahont contin dos anys al menos de residencia.

«Queda suspès l' exercici de aquest dret pera los militars que serveixin en los exercits de mar y terra, mentre se trobin en servey actiu, aixís com també pera los que formin part de qualsevol altre cos armat dependent del Estat, la Provincia ó el Municipi.»

Aquest article que consagra el sufragi universal ha sigut aprovat pel Congrés, després de catorze mesos de tentativas, contrarietats, y resistencias.

La CAMPANA DE GRACIA replica á festa.

Si el part ha sigut llarch y difícil, la criatura ha nascut robusta, y si es cert com diuen que las criaturas al neixer portan un pá sota l' aixella, lo sufragi universal al neixer porta sota l' aixella el pá de la democracia.

Tots los espanyols serán iguals davant de la ley política. Ja no hi haurá com fins ara la casta dels electors y la casta dels que tenian de mirars'ho: la rassa dels que gosavan tots los privilegis y la rassa dels que pagavan tots los tributs ab lo suor del seu front, base de tota la riquesa, y que no obstant no tenian dret de dir: «Volém ser governats de aquesta ó de l' altra manera y pels homes tals ó quals, que son los que 'ns inspiran confiansa.

Espanya disposará de sí mateixa per la voluntat dels espanyols.

Y arribarem fins allá ahont podrém, no per la forsa, sino per ministeri de la ley.

Vejin lo que son las cosas.

Tant com ha costat l' aprobació del article primer de

la ley de sufragi, y 'ls restants articles de la ley se van discutint y aprobant á la carrera, seguint la cosa com un fil de seda.

Los conservadors que semblava que havian de fer endiabladuras per evitar que el sufragi universal sigués ley del Estat, no han pogut menos de aplanarse davant de la forsa inmensa de las circunstancias.

Sembla que algú va ferlos comprendre lo següent:

—Desenganyeuos: los liberals tenen lo compromís de completar lo seu programa, establint lo sufragi universal, y fins y á tant que aquest compromís quedi solventat, no hi ha que pensar en un cambi de ministeri.

Veus aquí per que s' han vist obligats á fer de las tripas cor, permetent que la discussió de la ley de sufragi segueixi endavant, y prescindint de aquell obstruccionisme á que avants apelavan per impedir la seva aprobació.

¡Trista situació la seva!

¿Fan la contra al sufragi universal, valentse de totas las armas per impedir que siga ley? Donchs no hi ha medi de pujar al candeleró. Fan com aquell que volent senyarse 's treya 'ls ulls.

¿Permeten que el sufragi segueixi endavant? Donchs pitjor que pitjor. Si se 'ls confia, lo qual no es de creure, la direcció de las primeras corts que s' elegeixin per medi del sufragi universal, los pitos del any 88 se tornarán papeletas electorales per ensorrarlos. Y si apellan á la trafica y á la falsificació de la ley per sortirse ab la seva, las papeletas se tornarán pitos.

De totas maneras están condemnats á morir, y han de veure ab mal dissimulada tranquilidad com se 'ls está construhint la caixa.

Plantejis la ley, y el primer sufragi será per l' ánima seva.

Qui ab tot aixó está més alegre que unas Pasquas, es l' home del tupé.

Una vegada més s' ha demostrat que á D. Práxedes, totas li ponen.

La seva fortuna es tanta, que pot compararse ab la de aquell potros que cada vegada que relliscava y queya, trobava una doblita de cinch duros.

Després de l' última crisis, semblava que 'ls conjurats y las oposicions se li havian de tirar á sobre com unas fieras. Donchs l' home s' ha ficat á la gabiá somrient, ple de tranquilidad, y las fieras s' han mostrat á l' altura dels animals domesticats.

Al Senat, únicament en Botella y el marqués de Sardoal s' han atrevit á enenyarli las dents, y comprenent lo domador que no eran capassos de molts grans hassanyas, los hi ha pasat la mà pel llom, los hi ha fet petar las barras y ha jugat ab ells ab la major tranquilidad del mon.

Al Congrés ahont hi ha 'ls lleons y 'ls tigres més fieros y de major tamanyo, no s' ha sentit un bramul, ni un rugit, ni res que indiqués la probabilitat d' una batussa.

Y al acabarse la sessió, quan tothom extranvava aquella quietut, aquella calma celestial, deya en Martos:

—Jo, ab franquesa, ja hauria parlat; pero com que ningú m' aludia directament....

Una fiera que necessita que la burxin.

Y responia en Lopez Dominguez:

—Jo no he obert la boca, porque tothom sab que no he volgut ser ministre, y ademés, hauria semblat que volia discutir la regia prerrogativa....

Una fiera carregada d' escrupuls.

—Jo, murmurava en Cassola, soch dels que combatim escullint lloch y dia... Ja 'm sentirán quan siga l' hora.

Una fiera calculista.

—Donchs jo, saltava en Romero, si no he parlat es porque ja estich cansat de treure las castanyas del foch porque 'ls altres se las menjin. Avuy basta que quedi demostrat que aquí ningú talla 'l bacallá sino jo, y que quan jo no torejo, no hi ha corrida.

Una fiera flamenca.

Total: quatre fieras inútils.

Davant de tots aquests reparos que per menjarse'l de viu en viu mostravan tots aquests hostes de la menagerie de la conjura, en Sagasta ha pogut dir:

—En las ocasiones difíciles, conto ab un ángel tutelar que 'm treu de apuros.

Ja veuran com ab lo temps resultarà que 'l tupé de D. Práxedes, estava format de cabell d' ángel.

P. K.

NA reflexió sobre l' estat de cosas d' Espanya, pocas senmanas endarrera.

Lo rey Alfonso XIII estava malalt; la reyna Maria Cristina, anteposant los debers de mare als de soberania, no s' dedicava més que á cuydar al seu fill; y el govern estava dimífit.

EN BUSCA DE FORTUNA.

I

EVA temps que en Mero estava desesperat.

Y tenia motius que li sobraven. Bon xicot, treballador, intel·ligent é infatigable, honrat é incapás de fer mal á ningú, 'l pobre minyó s' trobava sense feyna.

Pera acabar d' aplastarlo, la Clotilde, una bona noya en qui ell havia posat tot lo seu carinyo y afectiões, se 'n havia anat á América ab una tia seva.

—¿Qué farás?—s' preguntava l' infelís, quan al vespre cansat de rodar tallers buscant colocació, se 'n tornava á la casa de dispesas hont vivia—¿qué farás, Mero, sense treball, sense amparo... y sense la Clotilde?—

Los seus amichs ja li deyan:

—Mero, no siguis tonto; l' ofici de fuster está perdut aquí: ara tot se fa de ferro. Sent sol y jove com ets, lo millor pensament seria que te 'n anessis á América.

—¿Jo?—exclamava l' apocan minyó, aturadit davant de l' idea d' atravesar lo mar gran.

—Sí, tú; mira la teva promesa: ¿no dius que se 'n hi va anar? Ja ho veus, ella es dona y ha sigut més valenta que tú.—

En Mero no acabava de decidirse pero las circunstancias anavan apremiantlo; lo seu petit caudal, fruyt de antigas economias, s' escursava á pas de carga; la feyna no sortia, per més que la busqués desde que s' llevava fins que se 'n anava al llit...

Al últim va espantarse de veras.

—¿Y quan hajas acabat los quartos?—va pensar un dia—de qué farás manigas?—

Casualment hi havia un vapor qu' estava anunciat pera sortir cap á Buenos-Ayres aquells dias.

—No 'ns hi pensém més!—va dirse en Mero, prenent una resolució repentina.—Ja que la fortuna no ve á buscar-me á mí, veyám si jo vaig á buscarla á n' ella.—

II

Sense coneixensas, sense recomendació de cap classe y refianse solzament de lo que la sort li deparés, en Mero va desembarcar á Buenos-Ayres ab lo bagulet sota 'l bras y las butxacas completament escuradas.

—¿Si jo sapigués al menos ahont tanca la Clotilde!—deya en veu baixa, divagant á la ventura per aquells interminables carrers de casas xatas y cuadradas, parecudas á llargas rengleras de caixons;—¿si jo pogués trobarla! Ella m' encaminaria y 'm donaria una mica d' apoyo. La seva cosina sempre 'm deya que en las cartas que rebia li expli-

cava que tot li marxava bè... pero may va volguer donarme la direcció. Deya que 'ls nostres amors ja havian passat y que lo millor era no pensarhi més...—

En Mero s' aturava, balandrejava 'l cap una mica y continuava las sevas reflexiões.

—¿Los nostres amors! Ara conech que á mí la Clotilde no m' havia estimat may.... ¡Ni va dirme clarament ahont anava... ¡Psè! Era massa aixerida per mi... ¡pero jo la estimava tan... y la estimo encare...!—

III

Després de dugas ó tres horas de rodar, lo simpátich fusteret va aturarse davant d' una botiga. Havia vist encanalls, havia sentit soroll de serras per dintre... era un taller del seu ofici.

—¿Veyám!... ¡Quí sab, devegadas!—

Y va entrarhi, tras una pila de reculadas y vacilaciões.

La sort se li mostrava propicia. Cabalment lo patró tenia feyna llarga, necessitava un fadrí intel·ligent y aviat van arreglar la cosa. Onze horas de treball diarias, xeixanta pesos al mes y que s' acomodés com li dongués la gana.

A n' en Mero va semblarli que 'l cel s' havia esberlat y que plovián doblitas de cinch duros bonas.

—¿Xeixanta pesos al mes, ell que á Barcelona sols havia arribat á guanyar catorze rals diaris!

—¿Xeixanta pesos, es dir, xeixanta duros, á prop de quatre unsas!

—¿Una verdadera fortuna!

—Al menos—deya ell—al menos n' arreararé cinquanta cada mes, porque jo per menjar, pel quarto y pels meus gastos, ab deu ja 'n tinch prou.—

¡Ilusiones engañosas! ¡Pobre Mero!

IV

Dos mesos després d' haver arribat á Buenos-Ayres, lo pobre fuster se passejava un diumenje á la tarde, y tot passejant tirava cálculs.

—Si 'l patró no m' apuja—deya—ab los xeixanta pesos no 'n tinch per res. Lo quarto ja se me'n menja la tercera part, la teca 'm deixa casi pelat del tot, y si m' haig de comprar alguna pessa de roba... ¡No 'm pensava que á América contessin d' aquesta manera!

—¿Ay!—anyadia després, girant los ulls á la banda ahont li semblava que queya Espanya.—¿Ay, Barcelona! ¡quina diferencia entre allí y Buenos-Ayres! Aquí un pá val un ull de la cara... allí per una pesseta donan setze llonguets y pico...—

V

Caminant y donant voltas al seu assumpto, en Mero va aixecar lo cap y repentinament llensá un crit.

—¿Clotilde!—

En efecte: la seva ex-promesa estava passant en aquell moment: pero no anava á peu, sino comodament repapada en un elegant carruatje descubert.

Lo cotxe s' va parar y en Mero corregué á acostars'hi.

—¿Clotilde!—va tornar á dir, no poguent donar crédito á lo que 'ls seus ulls veyan...—¿ets tú, tú, la mèva Clotilde?—

La noya va posarse á riure ab certa ironía y respongué, mirantse de cap á peus:

—Soch la Clotilde la mateixa Clotilde...—

—¿Si sabias la alegría que m' has dat!...—

—¿Pctser sí... ¿Qué has vingut á ferhi á Buenos-Ayres?

—Hi vingut á treballar... á mirar si feya fortuna.

—¿Y 'n fas çayre?

—¿Cá!—va exclamar, llansant un sospir—'m guanyo las bassas... y encare gracias. Pero ¿y tú?—va fer cambiant súbitament de tó—¿y tú?—sembla que has tingut una sort borraixa... ¡Estás feta una senyorassa!...—

—¿Psè! Déu n' hi doret... Visch bastant bè...—

—¿Ab ta tia?

—Ab... sí, ab la tia.—

En Mero va contemplarla un moment, y després, com si ohehis á una idea lluminosa, va dirli ab veu una mica fúnebre

—¿Si poguessis ferme un favor, Clotilde!

—¿Jo? Digas.

—¿No 'm podrías donar un xich de protecció?

—¿Que 'n necessitas per ventura? ¿no traballas?—

—Sí, traballo, traballo... pero apenas puch cubrir los meus petits gastos.

—¿Psè... qué vols que 't digui!

—Tú bè sembra que nedas en l' abundancia, que no 't falta res... ¿No podrías emplearme á casa teva... ¿no podría ferho jo lo que fas tú?—

La Clotilde va estirar nerviosament los faldons de la cascaca del cotxe, indicantli que tornés á arriar, y clavant una mirada de fiera sobre 'l pobre Mero, que no sabia qué havia succehit, va exclamar en veu alta:

—¡Animal!—

EPILECH.

En Mero torna á ser á Barcelona. Ha explicat als seus amichs que allí no s' pot viure, que tot va pitjor que aquí, que un duro es lo mateix que un xavo 'Lsho ha contat tot, tot... menos la seva conversa ab la Clotilde.

Y no la explica porque 'l pobre xicot encare no ha pogut explicársela á n' ell mateix.

Més de quatre vegadas hi pensa, y s' pregunta interiorment, mirant á terra com si las pedras li haguessen d' aclarir lo dupte:

—¿Per qué devia dirme animal aquella animala?

A. MARCH.

Donchs bè: sense rey, sense reyna y sense govern, Espanya semblava una bassa d' oli.
Ara vostés treguin las conseqüèncias de aquest fet.

¡Si qu' estém bèn posats!
Ha declarat lo nou ministre de la Guerra que lo que es ell no es partidari de las economias, perque creu que 'ls oficials se rebaixan manant companyias de vint soldats.

Hi hauria un medi d' evitarho.
Llicenciar a la tropa y fer batallons de oficials: que 'ls capitans siguessen sargentos y cabos, y 'ls demés sorges, manant las companyias los coronels, y 'ls batallons los generals.

De aquesta manera 's conciliarian las economias ab la fatlera dels militars de que existisen batallons bèn lluhits.

Lo Parlament alemany ha retxatsat per 160 vots contra 111 lo projecte de lley contra 'ls socialistas.
¿Y qué ha fet en Bismarck?
Ha agatat l' escombra y ha disolt lo Parlament.
Sempre 'l dret de la forsa.

Pero 'ls socialistas alemanys creixen ab la persecució y algún dia seran prou forts per fer valdre 'ls seus drets sobre 'ls poders despòtics.

Onze diputats tenian en la Càmera actual, y están tan bèn organitzats y 's mostran tan decidits que no falta qui suposa que triplicaran ó quadruplicaran aquest número en las próximas eleccions.

Per donar robustés a una causa no hi ha com perseguirla injustament.

¡Creguin que será bonich veure que fins a un home tan llest com en Bismarck li surt lo tret per la culata!

Una frasse del conservador Marqués de Barzanallana.
«Los que son consultats per la corona perden lo temps hastimosament.»

Per homes franchs los conservadors.
Sobre tot quan dejunan.

A Lagos (Portugal) s' estava celebrant una manifestació contra 'ls inglesos, y las autoritats militars, per evitar que 'ls soldats s' hi barrejessin van tancar las tropas en los quartels.

Pero al passar la manifestació, los soldats no van poderse contenir, saltant per las finestras y reunintse als manifestants.

Las cosas bonas se fan sempre aixis; saltant per la finestra.

Una noticia agradable.

Lo tribunal de Castelló ha obligat a prestar 2.000 pesetas de fiança al rector de la parroquia de la Sanch y a un seminarista de Tortosa, processats per injurias dirigidas a la Masoneria.

Si todas las entitats a qui 'l clero dirigeix injurias procedissen ab la mateixa energia, aviat los capellans no guanyarian prou per fianças.

En Romero Robledo va sortir ab una de las sévas travessuras.

Dividir lo projecte de sufragi universal en dos, y mentres lo Congrés discutís l' una meytat, que Senat discutís l' altra.

Tot lo que vé de aquest fulano s' ha de mirar ab prevenció, y aixó de deixar partir pèl mitj un projecte de lley tan important com lo de sufragi, ni per broma.

Després, tal vegada costaria una mica de tornar-lo a enganxar.

Un periódich de Madrit compara l' estat polítich relativament tranquil de la nova situació ab lo dengue.

Al principi 's presenta ab suavitat y com una malaltia leve; pero aviat se torna pulmonia y mata ab pocas horas.

Los metjes diuen que 'l dengue suant se cura fácilmente, y a en Sagasta si l' ataca lo farán suar de valent.

Y suant lo seu angel tutelar li evitará la pulmonia.

Fa pochos días que s' ha publicat la nova obreta del nostre company de redacció C. Gumá, titulada *Lo dia que m vaig casar*, y l' éxit ha sigut tan complert y ràpid, que s' ha agatat ja una edició de molts mils exemplars, casi en lo moment de sortir.

Lo tomet está admirablement ilustrat pèl nostre dibuixant M. Moliné, y es tan graciós y xispejant, com tot lo que brota de la ploma del seu celebrat autor.

CARTAS DE FORA.—Hi ha rectors que recordant la frasse del pare Claret: «Ay joven que vas bailando que al infierno vas saltando,» encare no senten parlar de ballaruga casi treuen brumera per la boca; pero n' hi ha d' altres que no tenen tants escrúpuls y 's converteixen fins en caps de colla de las societats de ball que divideixen a las poblacions. A aquest número pertany, segons nos escriuen, lo rector de Lliçá de Vall. L' altre diumenje, 'ls del seu bando, van fer una crida per Parets dihent que deixarian ballar a tothom menos als de ca 'l Vilardebó. Y a pesar de tot, los joves van ballar, pregats per la majoria del jovent. Una cosa per l' estil va fer lo día de la festa major armantse una gran saragata en tot lo poble. ¿No valdria més que

rectors aixis se limitessin a ballar ab la majordona, deixantse de ficar en llibres de caballeria?

¡OLD ENGLAND!

CARTA D' UN INGLÉS A UN PORTUGUÉS
(ab notas d' un espanyol.)

Sè qu' esteu mitj enfadats y que en la vostra nació sols se senten disbarats ó insults dels més cargolats.
(Y ab moltissima rahó.)

No sè perquè Portugal de tal manera 'ns provoca ¿Que us hem causat algún mal? ¿que us hem defraudat cap ral?
(¡Fiqueuli 'ls dits a la boca!)

Si aquest poble creu ferit lo nacional sentiment, que ho digui clá y desseguit.
¿Quina lley hem infringit?
(La del séptim manament.)

Las terras que 'ns hem quedat, si la cosa bè 's depura, son nostras: las hem trobat y las hem arreplegat.
(¡Y viva la gran frescura!)

L' Africa d' amo no 'n tèn: en aquella part del món, tot está encare per fe y es del qui arriba primé...
(O del qui arriba segón.)

L' Inglaterra hi ha observat comarcas molt ben situadas; poch a poch las ha explorat y las ha civilisat...
(A tires y a garrotadas.)

¿Hi ha aquí cap crim ó bunyol? ¿No es aixó, parlant en plata, un acte més clá que 'l sol? Pregunteuho a qualsevol.
(Si, just; a qualsevol arata.)

En Serpa Pinto dirá qu' ell potsè en altra ocasió ja havia passat per 'llá; pero aixó no vé ni vá.
(¿Qu' es tranquil aquest senyó!)

Aixó no es més que un desvari d' un tipo que aixis s' esbrava. ¿Qué 'ns diu que aquest perdulari es vritat que va passarhi?
(Y si ho es, ¡perqué hi passaca!)

Tinguéu més serenitat, no rompèu llassos antichs y guardéu lo foch sagrat de nostra hermosa arisat.
(¡Recristina, quins amichs!)

No vo guéu armar qüestió sobre un trist bossé de terra, y mirantho ab detenció penséu que tenim rahó.
(Y bastants barcos de guerra.)

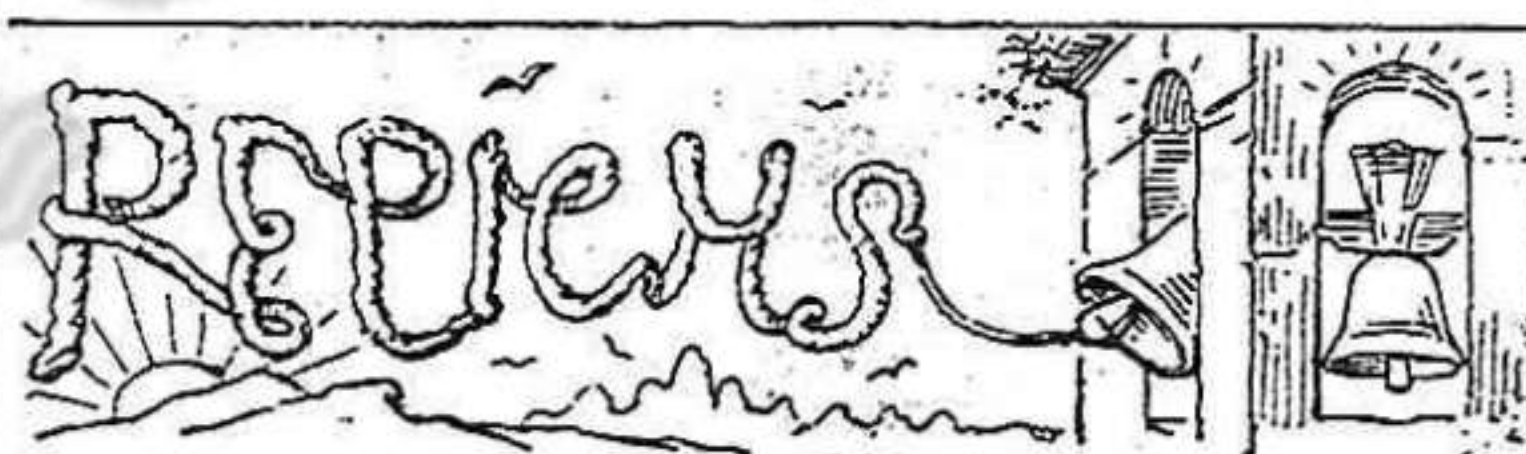
Tot lo que avuy esteu fent es una ximpleta pura... ¡Atacá'ns comercialment! ¡negociá ab un' altra gent!
(D' aixó plora la criatura.)

¡Ah! Marxéu pèl bon camí escollint la vritat llisa; que Inglaterra espera aquí per tornaus a protegi.
(Deixantvos sense camisa.)

¡Fora rabia! ¡fora orgull! ab lo cor sempre a la má y mirantvos ab bon ull, us abraça a tots.—John Bull.—

Per las notas:

C. GUMÁ

o rey de Portugal ho ha tingut tot. Primer la *influenza*; després lo *dengue*. Ja no li falta sinó que li clavin lo *trancazo*. Y de aixó diu que se 'n encarregarán los republicans portugueses qu' están cada día més enbolats.

Una anécdota.
Quan en Sagasta constituí l' actual ministeri, al otorgar la cartera de Marina al contra-almirant Romero Moreno, un amich seu li va preguntar:
—¿Qui es aquest Romero?

A lo qual va responder D. Práxedes:
—No sé; avuy me 'l presentarán.
Aixis s' elegíen los ministros, a últims del sígle XIX.

Y a pesar de tot, en Romero Moreno diuen qu' es un marino, y hasta una persona excelent. Pero té un defecte: no sab fer discursos. Prevalgut de aquesta ineptitut per bellugar la llen-

gua, un altre Romero, en Romero Girón, se li va tirar a sobre sense compasió, dirigintli no sé quins càrrechs. Y al pobre ministre de Marina li tremolavan las camas, y se li nuava la gola, de tal manera que va balbucejar:
—No sè qué tinch a la gola, que no puch parlar.
Y un senador li va dir:
—¿Sab qué hi tèn? La *laringe*.

Jo crech que 'n Sagasta podria remediari los apuros del ministre de Marina, fent construhir, tan en lo Senat com en la Congrés una piscina.

Y quan interpelessin al ministre de Marina, aquest y 'l seu interpellant podrian despallarse, y ¡ala! de cap a l' aygua a veure qui neda millor.
En aquest mon, cada hu del seu ofici.

Diumenje passat las empenria D. Joan Mañé contra 'ls pobles débils que al ser víctimas de una agresió injusta per part de un poble fort y poderós, se llansan al carrer fent gala de patriotisme y de la ira que 'ls inspira la conducta del agressor.

D. Joan voldria que 's tanquessin a casa y callessin. Tot lo demés es bullanguero. Per aixó son débils.

Posém un exemple práctic.
Va D. Joan de nit, per la Plassa de Catalunya, y a lo millor li surten un parell de galitardéus ganivet en má y li prenen lo rellojé y 'l porta-monedas.

En aquest cas, com los del ganivet son los més forts, no hi ha més que entregarlos lo que demanan, y guardarse molt de donar lo crit de:—¡Lladres!

—Perque aixó de cridar:—¡Lladres!—de nits y en mitj de una plassa pública, la veritat! fa molt bullanguero.

No hi ha més que anarse'n a casa xano-xano, y ficarse al llit.

¡Quina lógica més absurda!

Un recort del desventurat D. Amadeo de Saboya.
Trobantse a Paris va visitar a D. Isabel de Borbón y preguntá l' ex-rey a la ex-reyna:

—¿Que tal, com li va al vostre fill a Espanya?
—Gracias a Déu, molt bè—li contestá la mare de don Alson XII.

—Molt m' extranya—respongué D. Amadeo—perque conech molt bè als ministros que 'l rodejan... ¡Havian sigut los meus!

De punta.

Segons lo projecte de sufragi universal que s' está discutint, los capellans no podran ser elegits diputats a Còrts.

¿Ho veuben? aixó a mi m' agrada molt.
Perque iudirectament sembla que 's donga 'l crit de «¡Abajo las coronas!»

L' odi dels portugueses als *inglesis* se manifesta de mil maneras. Los comerciants rompen tota clase de relació ab Inglaterra. Hi ha hagut fondista que s' ha negat a servir a un parroquia, pèl mer fet de ser inglés. Y fins se parla de un *mister* que anava recorrent en pelegrinació totas las barberias de Lisboa, sense qu' en lloch volguessen afeytarlo.

Es precis confessar que aquest inglés mostrava un valor extraordinari. Perque qualsevol barberot podia dirli:—Assentís,—y de un cop de navaja tirarli 'l coll a terra.

Llegeixc en un periódich del gremi-canovista.
«Lo partit conservador vingué al poder a l' any 75 ab un ram de oliva a la má.»

Aquest recort me sugereix una idea. La de que 'l partit conservador ja no tornarà a venir may més ab cap ram de oliva.

Si per cas, ab un *pot de olivas confitadas*.

A Lleyda ja fa alguns diumenjes que 'ls devots la han dada en recorrer los carrers de la ciutat cantant desafortadament lo rosari de la aurora.

Los que no son devots, pero son treballadors y emplean la matinada del diumenje en descansar de las fatigas de la senmana, se queixan molt justament de las molestias que 'ls ocasionan los llanuts ab las sévas expansions.

¡Sempre seran los beatos partidaris de la mortificació! S' enten: de *mortificá* al próxim.

En Romero Robledo en lo Congrés:
«No vull conciliarme ab ningú, perque haig de seguir formant un partit ab los meus amichs.»
¿Un partit de qué? ¿De *botzas*?

Continúa cantant l' gall d' Antequera:
«Jo no soch inconseqüent: la proba es que m' hi quedat sol ab la bandera de la esquerra; pero com que aquesta bandera 'm pesa, ara la llenso.»

Aquí 'l tenen retratat per si mateix. Durant tota la seva vida pública no ha fet més que alçar banderas, embrutarlas y llensarlas.

¿Volén major conseqüència?

DE FORA CASA.

Inglaterra y Portugal.

Bismarck y 'l socialisme.

Desde que ha vist que 'l negoci se li anava embolicant,

sembla que ja amayna velas y que no amenassa tant.

En Bismarck prou gasta agallas per sofocar l' opinió;

pero está vist que aquest *mano* ja li comensa a fer pó.

—Estich desesperat—deya un jove conegut meu—dech un centenar de duros a un tal Vasconcelhos y no 'ls hi puch pagar

—Vasconcelhos... Vasconcelhos... ¿qué es portugués lo teu acreedor?

—Si que ho es.

—En aquest cas ja estás salvat. Encare que 'ls hi dequis no tingas por que te 'ls reclami.

—Ay, ay, ¿per qué?

—Perque si es un portugués conforme, no voldrà passar plassa de *inglés*.

Grans temporals en las costas de Inglaterra.

En alguns punts las ayguas han invadit la terra, destruint lo que han trobat al seu pas, camps, casas y lineas férreas. Un condad enter ha quedat convertit en lago.

Al veure la furia de las onas, preguntavan los habitants de aquellas costas:

—¿A que 's déu aquest furor desencadenat?

Y un portugués va respondre:

—¡Son los meus paisans que butan!

Llegeixo:

«Lo general de la Ordre caputxina ha dividit en tres provincias las casas de comunitat establertes a Espanya, las quals provincias se denominarán Aragonesa, Castellana y Toledana.»

Calculin lo que aixó significa. Significa que 'ls frares caputxins que acostuman a anar tant bruts que 'l veurels dona asco, s' estenen per tot lo mapa d' Espanya, com laca d' oli. Avuy la divideixen en provincias. Demá, quan la tingan trossejada mirarán si poden ficarsela dintre de las mànigas del hábit.

¿Y haurém d' esperar fins al sigle vinent a que vinga un nou 35?

Lo marqués de Sardoal en lo Senat:

—Lo Sr. Sagasta no coneix la gramática.

La gramática castellana tal vegada no la conegui gaire, ¡pero la gramática parda!...

Diu un telégrama:

«En una iglesia de Filadelfia un fanátich va disparar un tiro de revólver contra l bisbe protestant M. Whistaker, per haverse mostrat fluix en la qüestió de prohibició de fer us de licors forts.»

Un enemich del mam que clava un tiro a un bisbe.

Y a pesar de tot, casi pot assegurarse que al procedir aixis tenia una turca.

Lo fanatisme religiós. siga protestant, siga católich, emborratxa més que l' ayguardent.

A propòsit de las immoralitats de Cuba, aquí va una anécdota que 's remonta al temps de Fernando VII:

Havia nomenat lo govern governador de la isla a un subjecte de mala fama, y 'l rey Narissotas, que a ratos perduts era graciós, digué:

—Home, celebri 'l nomenament y 'l firmo ab gust. Aixis tindré ocasió de veure la isla de Cuba.

Lo president assombrat:—Donchs qué, ¿pensa V. M. fer aquest viatge?

Resposta del rey:—Nó, pero ananhi *fulano*, estich segur que s' emportará l' isla y la veuré.

Lo rey de Bèlgica ha suferit un accident sensible. Trobantse a la capella real oint missa, va donar al alsarse un cop de cap a una llantia, fentse un nyanyo. Y encare sort que al anar a missa no duya la corona, que si nó, se n' hi va rodolant per terra. Y qualsevol capellá hauria pogut arregarla.

TELEGRAMAS.

Per subscripció nacional, varios patricis com cal volen regalá un bossal al marqués de Sargatal.

Madrid, 31 Jener.

En Moret ha volgut fer un acte de resonancia y ha anat a engrossá 'l partit dels noys de la discrepancia. Ab tot y aixó, poch es l' eco que ha ocasionat lo seu pas, porque d' aquest bon subjecte ja ningú ¡ningú 'n fa cas!

Madrid, 31.

Cundeix immoralitat: hi ha concilis de caps-padres, tot está desmoronat, fins lo vent murmura: —¡Lladres!

Habana, 31.

Demá quedarà instalada la planxa monumental, recort de la grrrran victoria qu' hem tingut a Portugal.

Londres, 30.

Niente de nuovo. La ganna marxa en notable crescendo: en quan a la pobra bossa, pelatta é disminuyendo.

Roma, 31.

Situació 's va posant bona, la lley sufragi camina, l' atmosfera está que trona, en Martos está que trina.

Madrid, 1 Febrer. (Urgent.)

A LO INSERTAT, EN LO ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Vi-la-se-ca.*
2. ANAGRAMA.—*Ploma-Palmó.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*D. Alvaro ó la fuerza del sino.*
4. ROMBO.—
P
M A R
M A T E O
P A T R I C I
R E I N A
O C A
I

5. GEROGLÍFICH.—*Sota los matalassos, los tres-puntins.*

Han endavinat las cinch solucions los ciudatáns J. Vilageliu, Pau Trucas y Un Xarangero; n' han endavinadas 4 Ll. Orellut y Pep Bútxera; 3, Senyoreta Pilar y Oiram Gior; 2 Salabrugas y 1 no més Gallina Palicana.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Martinet, B. Metxe, F. Cardona, Estebet dels Ganxós, Un Pela-canyó, J. Guerrafano, Nostre Pa, P. Horta y R. J. Galtis, Nostre Ignocent, L. Escanyapeix, E. Magarrinya, Enrich Petit, B. Maymi, J. M. Serps: *Lo que 'ns envian no ja per casa.*

Ciudadans Oram Gior, Manzanillero, Ego Sum, Eudalt Sala, Marqués del robell d' ou, Mayet, V. Andrés, A. A. A. (Masnou), L. Arnau, Albert Mulet, B. Xinxola, Sanz, Tirolifich, Pepet de Valls, J. Vilageliu: *Insertaréu alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciudadá Ll. Orellut: Los versos, encare que ben fets, son descolorits: lo demés ho insertaréu.—Espectador Olesa: Quan ne fassa alguna de nova avisins: parlar cada senmana de lo mateix, se parla pesat.—B. V. IX. La de aquesta senmana es fluixa: envihin d' altres.

—Ll. Salvador: Va bé.—J. Staransa: Un dels sonets es desgabellat: la poesia fluixeta, y l' altre sonet adoleix del mateix mal.—Xavier Alemany: Va molt bé y gracias.—Follet: Lo mateix exactament li díhem a vosté.—J. Roig y C: De tot lo que 'ns remet, únicament aprofitaréu la primera cantarella.—Dr. Tranquil: No hi ha cap mala voluntat: fem lo que podem y no lo que vo'em: lo sonet-xarada té uns versos molt mal medits.—F. Jordana: Ben verificada ho esta pero l' assumpto es molt descarnat.—P. B. (Vilafranca): L' assumpto no té prou importancia.—J. Catala: L' article es manso: lo demés no serveix.—Pepet del Carril: La poesia va bé: lo sonet es molt forsat y una mica riplós.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, A rch del Teatro, 21 y 22